ТЕМА „НЕДЕЉНЕ БОРБЕ“: ПАРАХУМАНИТАРНЕ ФОРМАЦИЈЕ

Експерти антисрпских

Од оснивања до данас Фонд за хуманитарно право није објавио ниједан извештај о страдању Срба на просторима некадашње Југославије ● Маргит Савовић: Иступање неких наших тзв. бораца за демократију — нека им служи на част, а време ће показати каква је њихова улога била и чије су интересе заступали ● Ратко Крсмановић: Реч је о сервисерима оптужби сопствене државе и власти ● Милан Божић: Ако Фонд прави избор штићеника, препоручујем им да о том аспекту поведу рачуна ● Радомир Смиљанић: Ти тобожњи хуманитарци имају потпору у мултинационалном капиталу за који завршавају послове

Бранко Живковић

Распадом бивше Југославије на овим просторима настале су многе хуманитарне невладине организације и удружења грађана. Деловање неких таквих организација и удружења указало је, међутим, да оне имају и сасвим друге намере и постављене прикривене политичке циљеве и путоказе. Многе од њих, као што су на пример Центар за антиратне акције, Фонд за хуманитарно право, Сорос Фонс, СОС — телефон за помоћ жртвама насиља, Жене у црном, Међународни научни форум „Дунав — река сарадње“, Лекари без граница, Хелсиншки комитет за људска права..., боре се за остварење универзалних вредности, као што су мир и заштита људских права, али на жалост — пракса је показала готово не водећи рачуна о тим истим правима српског народа; Фонд за хуманитарно право је једна таква организација.

Овај Фонд би требало да представља независну и непрофитну хуманитарну невладину организацију. Основан је 9. новембра 1992. године у Београду, и регистрован у Министарству за културу Републике Србије са циљем да истражује повреде хуманитарних права у рату у Хрватској и Босни и Херцеговини и кршење људских права у Србији и тегијских интереса СР Југославије. Наше законодавство карактерише овакву делатност као кривично дело и — санкционише.

У међувремену, тачније од оснивања до данас, није освануо ни један текст, извештај или јавно иступање Фонда за хуманитарно право које би дигло глас за страдање Срба на просторима некадашње Југославије и осудило муслиманску и хрватску страну за злочине који се чине у континуитету над српским народом. Да ли смо имали прилике да чујемо глас Фонда за хуманитарно право и сличних невладиних хуманитарних организација када је извршена агресија Хрватске и поново извршен стравичан геноцид над српским становништвом и избеглицама у Западној Славонији? Међутим, били су гласни, нарочито у иностранству, у осуди српског народа за злочине које Срби нису починили.

Плаћени дискутанти

Био је то повод за истраживање „Борбе“ овог, свакако, контраверзног Фонда око којег су се на домаћој (политичкој) сцени поларизовала мишљења.

Треба подсетити јавност, да је у разговору за „Борбу“ 27. фебруара 1995. године **др Милан Булајић** изјавио да је Стални народни трибунал у Берну (који је заседао од 17. адвокат из Београда, који је између осталог рекао да „бесплатно“ брани жртве српског геноцида и да при томе има великих проблема са властима у Србији. **Др Наташа Кандић**, директор Фонда за хуманитарно право у Београду (који се, узгред, издржава из СОРОС Фонда) имала је за говорницом време

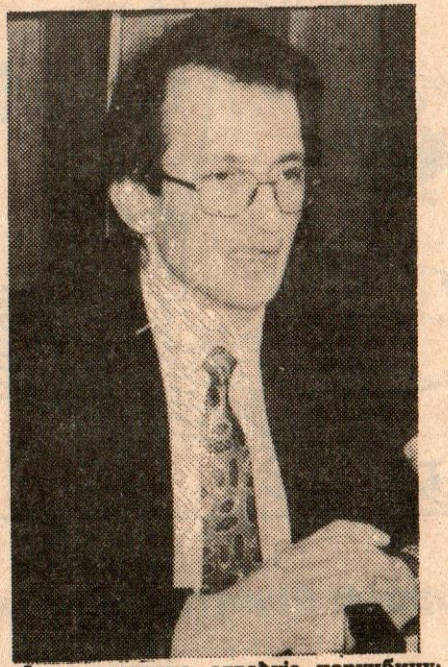

Фонд доследно одрађује поруџбину: Ратко Крсмановић

студије у Београду (тренутно предаје у Фрибургу у Швајцарској), која је осим тога, што је за Устав из 1974. године оптужила Србе, лажно интерпретирала и постојећи Устав Србије, тврдећи да је он националистички и да у њему нема грађанских права.

И професору **Стевану Лилићу**, потпредседнику Савета за људска права Центра за антиратне акције у Београду (и ова установа је дотирана из Соросовог Фонда) било је дозвољено да дискутује чак три пута. Овај „борац за истину“ покушао је да Србију оцрни чак и за злочин против мира (иако је Србија била најгромогласнији заговорник очувања бивше Југославије). Такође и господин **проф. др Иван Ђурић**, имао је „своје“ „историјско виђење национализма у Србији“ које је завредило аплауз присутних.

Не би било праведно да у групи „добродошлих експерата“ са тла Србије, не споменемо и госпођу **Сању Бисерко** из Хелсиншког комитета за људска права у Србији — испостава у Београду, чија су запажања око Космета била посебно пикантна. Госпођа **Даринка Пејовић** из Савеза за људска права Хелсиншког комитета у Црној Гори, новинар „Монитора“, за медијски рат је тражила и нашла искључиве кривце „источно од Дрине“. Списак одабраних за сведочење против Срба из

ке Србије са циљем да истражује повреде хуманитарних права у рату у Хрватској и Босни и Херцеговини и кршење људских права у Србији и Црној Гори. Прокламовани задаци су му да на основу истраживања случајева, информација из медија и друге документације, анализира праксу насиља према заштићеним особама у рату, и кршење основних људских права у СР Југославији, при чему специјалну пажњу посвећује поштовању људских права припадника мањина и избеглица на територији СР Југославије, као и проучавању правних норми о људским правима, унутрашњих и међународних, и њиховој примени у пракси. Оснивач и директор Фонда за хуманитарно право је др **Наташа Кандић**.

Параван за друге игре

Има ли, међутим, Фонд за хуманитарно право заиста стратегију хуманитарног деловања или је то параван за неке друге акције и дволичне игре, с обзиром да у иностранству заговара тезу како су „угрожена" само права муслимана у Рашкој, Шиптара на Космету и Мађара у Војводини?

Као што је добро познато, националне мањине у Србији и СР Југославији уживају сва грађанска права призната међународним стандардима, али их те исте националне мањине у довољној мери не користе. Оно што они желе, нарочито њихови лидери, а тако им здушно помаже Фонд за хуманитарно право и сличне хуманитарне организације, води, заправо, право у сецесију Војводине, Косова и Рашке од СР Југославије, односно Србије и Црне Горе. Не ради се, дакле, о угрожености људских права тих мањина, већ о евидентном угрожавању стра-

Фонд доследно одрађује поруџбину: Ратко Крсмановић

„колико јој треба", и искористила га је да би подробно описивала злочине које су „починили" Срби — посебно апстрофирајући геноцид над бјељинским муслиманима. При-

Под лупом

Фонд за хуманитарно право објавио је следеће извештаје: **1993.**: 1. ХРТКОВЦИ — **Притисак на етничке Хрвате у Србији**; 2. ПРИБОЈ — **Дискриминација, отмица и застрашивање Муслимана у Србији**; 3. БАЊА ЛУКА — **Насилно исељавање босанских Муслимана из њихових кућа и уништавање џамија**; 4. МУСЛИМАНИ У СРБИЈИ И ЦРНОЈ ГОРИ — **Отмица путника из воза бр. 671**; 5. ПОЛИЦИЈСКО НАСИЉЕ НА БЕОГРАДСКИМ УЛИЦАМА — **Први јуни 1993. године, демонстрације**; 6. КОСОВСКИ АЛБАНЦИ — **Полицијска репресија и дискриминација**; 7. БИЈЕЉИНА — **Протеривање Муслимана с територије под контролом босанских Срба**; 8. РАЗМЕНА СТАНОВНИШТВА — **Војвођански Хрвати за Србе из Хрватске**;
1994.: 1. СЛУЧАЈ ЗЛАТКА ОВАНИНА — **Отмица грађанина Хрватске у Србији**; 2. БЕЛИ МАНАСТИР — **Четири суђења за ратне злочине**; 3. САНЏАК — **Полицијска репресија против Муслимана**; 4. СЛОБОДА ИЗРАЖАВАЊА — **Отпуштање новинара и притисци на медије**; 5. РАДИО АМАТЕРИ — **Ограничавање хуманитарних порука**; 6. БАЊА ЛУКА, БИЈЕЉИНА — **Етничко чишћење**; **7. СЛУЧАЈ МУНИРА ШАБОТИЋА — Приморавање на лажни исказ**;
1995.: 1. КОСОВСКИ АЛБАНЦИ II — **Појачана репресија**; 2. СУЂЕЊЕ ГЕНЕРАЛУ ТРИФУНОВИЋУ — **Политичко суђење пред Војним судом у Београду**; 3. ПОЛИЦИЈА И ЗАКОН — **Полицијска бруталност у предкривичном поступку**.
Без коментара!

су били само муслимани и два-три Хрвата, браниоцима је ускраћена јавна реч. Говорницу Трибунала обилато су користили мимо процедуре неки пожељни „експерти из Србије", „борци за демократију" и невладини људи. Међу њима посебно „топло" су примљени **Никола Баровић**, представљен као угледни

ме ниједном речју није споменула и Србе као жртве. (За то очигледно није плаћена).

И кадије и судије

У групи пожељних дискутаната нашли су се и **др Лидија Баста — Посавец**, из Института за европске

комитета у Црној Гори, новинар „Монитора", за медијски рат је тражила и нашла искључиве кривце „источно од Дрине". Списак одабраних за сведочење против Срба из Србије не би био потпун без **Биљане Ковачевић** госпође са београдског СОС — телефона за помоћ жртвама насиља. Трибунал је тада подржао право на интервенцију, заговарајући демократизацију Војводине и Косова. Захваљујући оваквим иступањима Фонда за хуманитарно право и осталих тзв. хуманитараца, Трибунал се ставио на страну супротну међународном праву, тенденциозно и једносмерно оптужујући српску страну, констатовао је тада за „Борбу" **др Милан Булајић**.

Ошрашћена публика

Госпођа **Маргит Савовић**, савезни министар за заштиту људских права и права мањина, у изјави „Борби" истиче: „Мишљења сам, да је заседање Сталног народног трибунала у Берну још један у низу изфабрикованих процеса који прејудицирају кривицу искључиво српске стране за ратне сукобе на подручју бивше СФРЈ. Једностраност и и необјективно сагледавање чињеница на овом скупу се види и из текста оптужнице која је овом приликом поднета, као и из понашања ошрашћене публике према нашем отправнику послова, приликом његовог обраћања скупу. Таква атмосфера је била све друго, само не академска.

Хоће и митраљези

Иступање неких наших ненационалиста — како су представљени, у односно већ поменутих експерата из Србије, тј. бораца за демократију — како их ви, под знацима навода,

TERRA NOSTRA

Теодор Анђелић

Хазар(д)ска тема

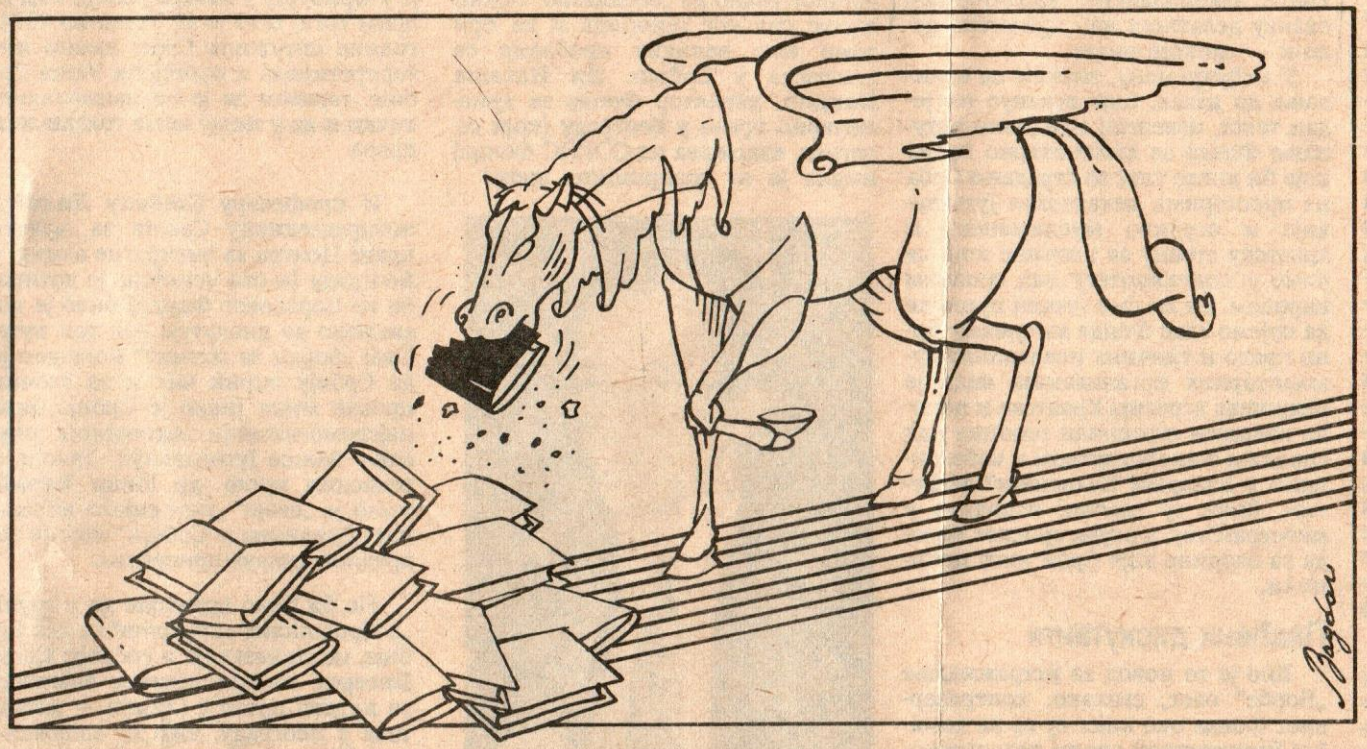

● *О Марију Варгасу Љоси и Београду* ● *О једној беседи у САНУ и Русима* ● *О новинарима* ● *О еколошкој афористици*

славни Џон Форд: „Кад год имам неку поруку, ја пошаљем телеграм!".

3. Русија и постмодернизам

Поводом избора за редовног члана Српске академије наука и уметности, академик Зоран Константиновић одржао је приступну беседу.

Беседа је о његовој теми — упоредна књижевност. Рекао је, природно, нешто и о упоредним световима: „Кажу да је светом у потпуности преовладао северноамерички постмодернизам, који нуди технолошки перфекционизам, али уједно и прети својом неизбежном дехуманизацијом. Средишњи појам није више нека етичка норма, већ је то информација. И књижевност постмодернизма је, заправо, само игра информацијама, многобројним цитатима, но оваквом игром прикрива се оно што се, заправо, иза

● *О Марију Варгасу Љоси и Београду* ● *О једној беседи у САНУ и Русима* ● *О новинарима* ● *О еколошкој афористици*

У Београду је Марио Варгас Љоса. Без обзира што је у политичком сукобу баш са Маркесом (лево-десно, Маркес добио Нобела, Љоса још није) и за једног и за другог важи исто што и за све друге магичаре хиспаноамеричке литературе наше епохе: „Њихова дела, као и моја" — рекао је једном приликом Салман Рушди — „примљена су у иностранству као фантастика а у својим матичним земљама као потпуно реалистичка књижевност".

Љоса је исписао много тога ружног и о Београду и о српској, хазарској трагедији текућег рата. Он воли политику. Био је и чак председнички кандидат на изборима у свом Перуу. Изборе је изгубио од једног перуанског Јапанца (као кад би у нас, рецимо, Цици Павић изгубио од неког натурализованог српског Ескима).

Марио Варгас Љоса је највећи перуански национални писац и један од, како се то обично ружно вели, највећих живих данас. Има типично јужноамеричку — што значи: против САД — политичку младост. Био је левичар: прочитати, дабоме, поново, његове сјајне „Разговоре у катедрали". Написао је и једно од најодрешитијих дела — можда одрешитије од Рушдија — против религиозног фанатизма („Рат за смак света"). Одлично познаје све трагичне финесе поштеног левичарења — „Повест о Мајти". Лично је, данас, хотимице десничар. Београд га је дочекао лепо, као мало кога последњих година. Промовисао га је, у Културном центру града, и један мој колега који никада није прочитао ни једну Љосину књигу.

Свет (неопходне) рекламе! Салман Рушди, који је своју каријеру почео писањем комерцијалних реклама у Лондону, каже: „Тај посао је тако глупачки преплаћен да сам могао живети радећи по два дана недељно"... И данас је тешко бити епохалан писац! Сећам се једног телевизијског спота Бориса и Туцка на тему „епоха": из масе која се од сепије до црвене боје и мења и љуља, компјутерском анимацијом, ниче реч „епоха". И да није мир, и да није рат, ништа у нашој епохи није толико епохално као што су то масе људи у овом веку и на његовом измаку. Као што је писао Антонио Грамши: „Из далека долазимо, далеко идемо". Огромни покрети људи још нису престали. Последња Хомерова рука на Балкану, рука Иве Андрића, рука између проклете авлије и идеала демократије епохе старе Грчке, још је над нама, над масама, над светом, још је у покрету и, ако је стварно последња, никако није задња. Но, ту већ улазимо у другу, хазар(д)ску тему.

Марио Варгас Љоса је у Београду био поводом промоције књиге Марка Томпсона „Производња рата — медији у Србији, Хрватској и Босни и Херцеговини". Он је један од покретача библиотеке у којој је та књига изишла. На промоцији је, између осталог, рекао: „Фикцију не представљају само велики романи, поеме и драме, или дела Флобера, Толстоја, Достојевског... већ је то обогаћење свих подухвата које човек предузима у сопственом животу. Она исто тако може изазвати мржњу и насиље, а њена моћ у суштини зависи од тога како и на који начин схватамо то божанско оружје. Фикцијом можемо стварати свет различит од онога у коме живимо. Он, самим чином стварања, постаје једна врста стварног света".

Рушди има једну примедбу: „Они који су паметнији од својих романа, треба да мењају професију". За Љосу бих се усудио да кажем: његови романи су можда, ипак, паметнији од његове политике...

2. Новинарски разговори

— Читам ти текст — уз Вујаклију! — и, немам појма шта си хтео да напишеш. Никаква порука!

— Па, и ниси могао да ме разумеш јер, а) ниси „човек из народа", б) јеси интелектуалац, в) имаш, подједнако превелико, и лично знање и лично образовање. Таквих смо, у нашем журнализму, и раније имали много. Имамо их, богами, и данас. Гледајући клинце по нашим редакцијама, видим — биће их, хвала богу, и сутра. А када је о поруци текста реч, увек се, претенциозно, сетим шта је на питање — каква је порука ваших филмова, одговарао

није више нека етичка норма, већ је то информација. И књижевност постмодернизма је, заправо, само игра информацијама, многобројним цитатима, но оваквом игром прикрива се оно што се, заправо, иза ње налази и што прети. А то је информација, као најјаче средство моћи. Отуда вероватно и она чудовишна замисао о репресији искључивањем из токова свих информација, па и научних и културних. И Русија, она званична, данас жели да постане део овог постмодерног света. Но, пратимо како се тамо артикулише и мисао да би Русија, заправо, морала најмање две деценије да се потпуно изолује од оваквог света, од овакве Европе, како би поново нашла себе; да би се, како је песникиња Ана Ахматова записала, велика река поново вратила у своје корито..."

4. Еколошки афоризам: урбоизам

Насеље? — Насиље!

игара

називате, треба да им служи на част. Време ће показати, каква је била њихова улога и чије су интересе, стварно, заступали. У исту раван стављам и деловање разних фондација и појединаца који сагледавају догађаје и чињенице парцијално и

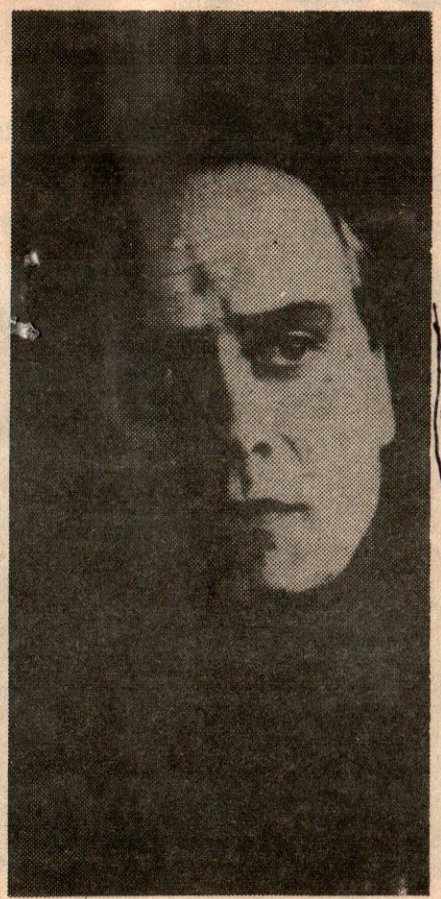

Радомир Смиљанић

ограда, између осталог, помиње се и јануарско-фебруарска акција 1994. године, на подручју општине Пријепоље, коју су организовали припадници СУП-а Ужице. Нажалост у том извештају нема ни речи, шта је полиција пронашла приликом претреса појединих кућа. Не помиње се да је полиција код појединих хоца открила сакривене митраљезе и читаве арсенале оружја и муниције, као и обичне карте ручне израде у којима су уцртане границе „државе Санџак"...

Говорећи за „Борбу" о Фонду за хуманитарно право, професор Универзитата у Нансију **Драган Недељковић** је посебно нагласио:

„Волео бих да Срби у другим, тј. несрпским земљама имају сва она права која имају „угрожени" народи у Србији, јер се држим библијског правила „што не желиш себи, не жели другоме". Према томе, ја сам за све грађанске слободе несрпског живља у Србији, али такође и за све грађанске слободе несрпског живља изван Србије".

У извештају са конференције за штампу, који је пренела „Борба" 24. марта 1994. године, Фонд за хуманитарно право изражава „велику забринутост због понашања полиције према ухапшеним припадницима муслимана у Санџаку". Фонд сматра да се пред лице правде морају извести сви припадници полиције који су прекорачили службена овлашћења, а председник Фонда за хуманитарно право др **Наташа Кандић** тврди да је, према подацима са којима Фонд располаже више од 400 случајева хапшења и притварања муслимана, већина чланова СДА, примењен дискриминаторски однос безмало, се ради, како наводи о непоштовању Устава, Закона о кривичном поступку, као и кршењу међународних конвенција, посебно „Конвенције против мучења". На истој конференцији адвокат **Рајко Даниловић** је изјавио да су „у току типична политичка суђења на Санџаку".

Антисрпски расизам

Коментаришући рад Фонда за

ни сецесионизам, разбијачи заједничке државе и српског народа, проузроковачи неизмерних патњи народа, који одједном имају право на самоопредељење, а народ лојалан својој држави Југославији — српски народ, нема право на самоопредељење.

Фонд за хуманитарно право и њима сличне мултинационалном капиталу послушничке организације, сматрају да посао није завршен: мало је разбијена српска држава и српски народ, треба то даље уситњавати у српској Војводини, на српском Космету, у српској Рашкој, па ће ваљда једном помислити да и у српској Мачви и Барањи тако нешто учине.

Подстицање оружаних сукоба

Ратко Крсмановић, председник Југословенског одбора Савеза комуниста — Покрет за Југославију, сматра да је принципијелно посматрано, подстицање организација оваквог карактера значајан коректив понашања државних и политичких органа путем благовременог указивања

Исфабриковани процеси: Маргит Савовић

Дилема Наташе Кандић

На питање новинара да ли је на Сталном народном трибуналу у Берну описивала злочине које су „починили" Срби над бијељинским муслиманима, а да ниједном није споменула и Србе као жртве, г-ђа Кандић одговара такође питањем:

— Прво да вас питам зашто правите разлику? Зашто одмах правите разлику између Срба и муслимана? Је л' су вама Срби нешто ближи него муслимани? Чињеница је да је Фонд за хуманитарно право објавио извештај о исељавању муслимана из Бијељине. Ми нисмо суд да кажемо да ли је то геноцид. О томе ће своју реч да каже суд.

чином и резултатима деловања сврстала се група људи око **Наташе Кандић** којима су људска и национална права и слободе дубоко у крви заједно са финансијском подршком СОРОС Фондације. Када би неко њихове представке доживљавао озбиљним, могли би пољуљати статус и искусног борца за људска права какав је Мазовјецки.

Међутим, не сме се потценити чињеница да иза овог Фонда стоји моћна финансијска машинерија превејаног белосветског преваранта и лицемера **Џорџа Сороса**, решеног да у бомбама гради „отворено друштво". Реално је очекивати да ће наш Фонд за хуманитарно право одабран у условима велике конкуренције од стране СОРОСА, доследно одрадити своју поруџбу све богатијег газде.

Господин **Милан Божић** из Српског покрета обнове говорећи о Фонду за хуманитарно право посебно је истакао:

— Нема никакве сумње да отварање појединих случајева флагрантних кршења људских права која обавља Фонд за хуманитарно право

Радомир Смиљанић

типична политичка суђења на Санџаку".

Антисрпски расизам

Коментаришући рад Фонда за манитарно право, познати српски књижевник и интелектуалац господин **Радомир Смиљанић** сматра да је реч о једној од препознатљивих једносмерних организација а тај

Исфабриковани процеси: Маргит Савовић

једнострано, међу којима сте Ви посебно апострофирали Фонд за хуманитарно право", нагласила је министар Маргит Савовић.

Једнострани „експерти"

Господин **Мирослав Марковић**, члан Извршног одбора Главног одбора СПС, говорећи о Фонду за хуманитано право истакао је следеће:

„Фонд за хуманитарно право, који се издражва средствима из Сорос фонда, од почетка делује потпуно једнострано. Људи које сам Фонд зове „експертима и борцима за демократију", упорно настоје да укажу на разне „злочине" које су наводно „починили" Срби. Они тврде да на Косову, као и у деловима Србије где живе муслимани и Мађари, влада терор према грађанима који нису Срби. Слове, као људи који за то наводно имају доказе, и иза такве резолуције Сталног народног трибунала која подржава међународну интервенцију за заштиту демократизације Војводине и Косова.

Реч је, дакле, о једном институционалном виду рада, који треба да пружи доказе онима који се баве нарушавањем стабилности и интегритета српске и југословенске државе.

У остваривању политике националне равноправности, увек може бити и различитих проблема, али никако не може та политика равноправности доћи у питање, јер Србија има трећину својих становника који нису Срби, констатовао је Марковић.

Подсећајући даље јавност о деловању Фонда за хуманитарно право „Борба" је 21. фебруара 1995. године објавила текст „Шта ће хоцама — митраљези", у коме се говори о извештају америчког Стејт департмента о стању људских права у Србији и Црној Гори, и набрајају примери „Прекомерне силе на Косову и у Санџаку". У документу америчког Министарства иностраних послова, базираном на подацима Фонда за хуманитарно право из Бе-

правац је — антисрпски расизам. Ми, као антирасистичка организација **„Бела ружа"**, већ дуже времена бавимо се делатношћу таквих кохорти које имају звучни назив или лажни ореол хуманисти. Сетимо се тзв. „Лекара без граница" и њихових машкарада којима су подметали Србима српске лешеве, у ствари српске мученике, као хрватске „жртве" српске бруталности. Ту господу тзв. хуманитарце не занима једноставна чињеница: агресивања на недоследност или лењост у обезбеђивању општеприхваћених стандарда личних и колективних права људи и националних групација.

Међутим, у нашим условима, уз бројна изопачења у конзумирању демократије, ни Фонд за хуманитарно право није лишен неаргументованих оптужби, чинећи нове чудесне „хуманитарне" потезе када су у питању права и слободе етничких група. Не смемо потценити чињеницу да су кроз историју права мањина често била узрок или изговор бројним демагозима за подстицање оружаних сукоба. Сведоци смо да се пред СР Југославију данас постављају захтеви којима ни сами поручиоци нису у стању да одговоре на свом терену.

Уместо да промоцију своје функције и залагања за остваривање људских права и слобода врши преко државе и њених институција, појављује се у улози сервисера оптужби сопствене државе и власти. Таквим понашањем се на овом нашем мултинационалном и прегрејаном простору додатно компликују међуетнички и међуверски односи, повећавајући ризик од сукоба. Истовремено се ограничава гашење убилачких потреса који бесне у нашем окружењу.

У служби финансијске машинерије

У необично друштво тужибаба свог народа и своје државе и своје власти, наглашава Крсмановић на-

— Нема никакве сумње да отварање појединих случајева флагрантних кршења људских права која обавља Фонд за хуманитарно право представља допринос борби за људска права. Али, ако Фонд у избору штићеника свој фокус сужава само на припаднике муслиманске или албанске народности то је онда политичка грешка, јер ће, наравно, у јавности оставити утисак да се бави само њима. Не доводећи у сумњу потребу борбе за људска права, препоручио бих функционерима Фонда да о овом аспекту поведу рачуна, констатовао је Божић.

Деструктивни и непожељни

Господин **Борислав Пелевић**, в.д. председник Странке српског јединства, каже: Наша странка има јасно искристалисан став према хуманитарним организацијама типа Сорос Фонда и Фонда за хуманитарно право, које под плаштом хуманитарних активности желе да изврше одређени притисак и да дестабилизују Србију подржавајући веома често нереалне и нелегитимне захтеве одређених националних мањина, као што су Албанци на Космету, муслимани у Рашкој области и Мађари у Војводини. Како се, иначе, може објаснити активност Сорос Фонда на Космету која финансира издавање албанских сепаратистичких листова, а није понудио финансирање јединог дневног листа који се зове „Јединство". Националне мањине у Југославији имају Уставом прописана права која су чак много већа него што их имају националне мањине у западним земљама. Према томе активност Фонда за хуманитарно право, затим Сорос Фонда и осталих хуманитарних организација може се оценити као деструктивна и непожељна.